

Porabje

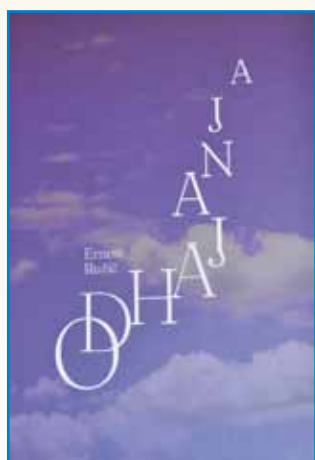
TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 2. novembra 2023 - Leto XXXIII, št. 44

stran 2

ANDOVSKA VRAJŽA NAUČ

ODHAJANJA
stran 4

ČE LEKO PLEŠEM
stran 8

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ
stran 9

ANDOVSKA VRAJŽA NAUČ

Megla, pun mesec, stare vrane vrkar na drejvi – kak če bi se kakši horor film začno. Vragauvge z ognjom v očaj stapajo, čaralice cvilijo, kak če bi je žive kūjali, smrt si kosau pili, črnošolec viher redi, skušnjava dūšo kradnejo, žerdjavci pa iskre delajo.

28. oktaubra so vsi té nazaj prišli, skazali nam so se vsi, od steri se je gnauksvejta lūstvo bojalo. Če so rejsan tak vōgledali, kak so tau starci pripovedjali, te je človek leko strjé daubo. Najbola takšoga reda, gda je človek vnoči ūšo domau po kmični goščaj pa dolaj. Tau vse se je zdaj skazalo tistim, steri so preminaučo soboto

čūjejo, tenje dejo za nami, pa če bi še tau nej dojšlo, te se nam še skažejo vragauvge, ča-

drūštva Andovci, je z Vrajžov nočjav bilau, aj se gordrži ljudsko vōrvanje, štero je en

li. Na konci, gda smo že skur kaulakprišli po vrazjōj pauti, gda je lūstvo že mislilo, ka se

depa pred tejm je biu še eden vkūpni ples za vse dūhove, steri so se nam skazali.

Velko srečo mamō, ka s cejlōga Porabja dobimo pomauč – od Andovec do Gorenjoga Senika –, ka je nej malo, skur petdeset mladi. Zvūn tisti, steri špilajo, steri se vidijo, še dosta pa dosta lūstva pomaga ozajek, stere ne vidimo, depa brezi nji bi nej mogli narediti Vrajžō nauč. Vrajžō veselica je rano do drūge vōre držala, dočas so tam med lūstvom skakale čaralice, vragauvge, smrt, skušnjava pa garaboncijaš.

Leko, ka bi se še zdaj tam vrтели, depa kak so zaglednili, ka začne sveklau gratati, tak

Lūstvo se je kauli Maloga Triglava zbéralo že od pēte vōre dale. Te so še nej mogli znati, ka je čaka v kmični andovski goščaj.

Črne šaule dijak se je telko v knjige zakopo, ka je svojo zdravo pamet zgūbo. Trbōlo ma je dati posanco mlejka, ovak bi na pauv točo prineso.

vnoči na tradicionalnoj Vrajžōj nauči v Andovcaj ojdli. Človek gnesden že samo malo

ralice, smrt pa vsi drūgi njini padaške, steri lūstvo mantrajo.

Skušnjave vnoči med spanjom davijo lūdi, sedejo se jim na prsi. V ižo pridejo prej klūčine lūknje, zatok je baukše, če je nutzateknemo.

odi v kmici, zavolo posvejtov je vsikdar sveklina kaulak nas. Še bola žmetno si pomislimo na tau, ka bi v kmici sami šli po goščaj, gde vse fele glasi se

Tisti, steri ste preminaučo soboto bili na Vrajžōj nauči – na vrazjōj pauti – ste leko vidli pa čūtili té filing. Cil organizatorā, Porabskoga kulturnoga

tau naše kulture, tak, ka se zmejs šetamo po kmični goščaj.

Program se je večer v šestoj vōri začno, depa zavolo punoga meseca se je malo zavleklo, mogli smo počakati, aj kmica baude. Lūstvo se je od pēte vōre dale pomalek začnilo zbérati, pred štartom je dvorišče Porabske domačije že puno lūstva bilau – tau zdaj že vejmo, ka takšoga reda kauli 450 lūdi mora biti. Tau je že nej malo, sploj pa nej v gauštja, gde so vauske poti. Gda lūstvo eden za drūgim stane, je tau že več stau mejterov duga kolona, takšoga reda, če se nam kaj »skaže«, zadnji tau nika ne vidi. Zavolo toga smo letos drūgo paut vōodebrali, po zadnoj pauti kaulak Andovec smo šli. Etak je ležej bilau titi pa bola se je vse vidlo pa čūlo, zato ka po velki travnikaj smo meli »predavanja«, lūstvo je pa kaulakvrat leko stalo.

Letos smo sploj veliko srečo meli z vrejmenom, narava je idealna bila: megla, pun mesec, kak če bi naštolano meli – baukšo dekoracijo bi si ranč nej mogli vōzmisliti. Čaralice, vragauvge, smrt, skušnjava pod punim mesecom, više nje megla, od ozajek pa tisti strašen glas, od steroga smo dostakrat vse piškevi grata-

Inda svejta je porabsko lūstvo fejst vōrvalo v čaralice. Naši starci so gvūšni bili, ka comprnice na srejdj gaušče djilejše držijo, na šteraj čonte pa vsefelé grdstije kūjajo.

zdaj že nej trbej bojati, smo na stari cintor prileteli. Gnauk so se samo grobi oprli pa mrtvo

nagnauk so se spucali, zato ka oni te že moči nejmajō, morajo se skriti. Če se vam prvim ne

Letošnja Vrajžō nauč si je pá zaslužila ime - kauli 450 naučni pohodnikov so postrašivali vragauvge, žerdjavci, smrt in njini padaške.

lūstvo je vōplezdilo – na, tū so mlajši že za starišami stali. Gda smo nazaj na domačijo prišli, tam se je pa vrazjōj ples začno z ansamblom Aktual,

skažejo po kakšni kmični potaj proto dauma, te drūgo leto na Vrajžōj nauči gvūšno, ka se znauva leko srečate z njimi.

Karči Holec

Ko zborovodja zamahne, se začne čarovnija

Komorni zbor Zveze Slovencev iz Monoštra je leta 2005 nastal iz želje, da bi se v Porabju poleg govornice slišala tudi péta beseda. 15-letnico delovanja bi ljubiteljska skupina praznovala v sezoni 2020/21, zaradi razsajanja pandemije koronavirusa pa

Na namišljeni oder v konferenčni dvorani Slovenskega doma so kot gostitelji najprej stopili člani komornega zbora pod taktirko Tomaža Kuharja iz Murske Sobote. Zasedbo sestavljajo pedagoški in kulturni delavci ter upoko- jenci iz porabskih vasi in

nje Pro Cultura Minoritatum Hungariae. Njihov nabor pesmi ostaja bolj ali manj enak: »Pojemo predvsem priredbe slovenskih ljudskih pesmi in avtorske pesmi slovenskih skladateljev. Naučili smo se nekaj latinskih cerkvenih pesmi in tudi več božičnih, naš repertoar pa se je obogatil še z nekaterimi madžarskimi napevi. Zdaj, po pandemiji, jih moramo vse obnoviti,« je o novi sezoni še povedala Marijana Sukič. Na tokratnem koncertu je komorni zbor med drugim odpel priredbo porabske ljudske pesmi Jaz bom edne citre küpo, navzoči pa so lahko uživali tudi v štiri- glasni izvedbi drugih, večinoma pevsko zahtevnih skladb.

Komorni zbor se že deset let udeležuje pevske revije Primorska poje, prav tako kot Mešani pevski zbor Divača. »To je največja pevška manifestacija na Primorskem, vsako leto se je udeleži prek dvesto zborov iz naše regije in zamejstva, tako tudi skupina iz

peljemo naprej in jo želimo prenesti na svoje zanamce.« Pevski zbor iz Divače je v Porabje prav tako prinesel slovenske pesmi, s katerimi je prepotoval že domala vso Evropo, je dejal zborovodja Matej Penko. »Radi se odzovemo vsakemu povabilu, tako smo lansko leto gostovali pri koroških Slovencih, udeležili pa smo se tudi že kar nekaj tekmovanj v tujini, tako na

pa, kot vsi drugi zbori, težavo, kajti veliko pevcev dela v več izmenah in dandanes ni tako enostavno dobiti vseh ljudi na vaje.«

Gornjeseniški mešani pevski zbor se intenzivno pripravlja na 85-letnico delovanja, ki jo bo zaznamoval v sredini novembra. Kot je poudaril zborovodja, bo zimski čas tisti pravi za pevce, ko bodo lahko spet vadili ves svoj re-

Mešani pevski zbor je v Divači začel delovati, ko so v tamkajšnji cerkvi leta 1894 postavili nove orgle. Skupina bogati kulturno dogajanje v domačem kraju in okolici, poje vse, kar je ušesu in srcu prijetnega.

takrat jubilejnega koncerta ni moglo biti. In čeprav zborovski koncert, ki so ga letos 21. oktobra priredili z naslovom Pozdrav jeseni, ni bil nadomestilo za odpadli dogodek, je z udeležbo dveh zasedb iz Porabja in ene iz matične Slovenije razveselil vse prisotne ljubitelje zborovskega petja.

V imenu organizatorjev je predsednica Zveze Slovencev na Madžarskem Andrea Kovács med navzočimi pozdravila slovensko parlamentarno zagovornico Eriko Köleš Kiss, predsednika Državne slovenske samouprave Karla Holca in podpredsednika te krovne organizacije Martina Ropoša. Poudarila je, da je med cilji zveze Slovencev zapisano tudi ohranjanje bogate pevske tradicije v Porabju, ki naj bi dvigovala narodno zavest. Ponovila je misli slovenskega skladatelja Uroša Kreka, češ da »glasba ne živi zaradi sebe, temveč zaradi ljudi«, nato pa opozorila na pomen čezmejnega sodelovanja tudi na področju zborovske kulture.

Monoštra, skoraj od ustanovitve pa jim pomagajo pevke in pevci iz Slovenije. »Zelo težko se dobi pevec v Porabju, še posebno mlad pevec.

Mešani pevski zbor Avgust Pavel je bil ustanovljen leta 1938 na Gornjem Seniku. Najstarejša domača kulturna skupina poje priredbe porabskih ljudskih pesmi, zborovska dela slovenskih skladateljev in cerkveno liturgijo.

Mladi sicer radi pojejo, ne marajo pa obveznosti, ko je treba redno hoditi na vaje in nastope. To se pozna tudi pri delu zbora,« nam je še pred dogodkom dejala predsednica skupine Marijana Sukič. Po njenih besedah so začeli člani zbora po pandemiji spet intenzivno vaditi, zagon jim daje tudi prejeto prizna-

Porabja,« nam je predsednica divaške zasedbe Graciela Dolenc povedala o svoji navezavi z Monoštrom. »Prihodnje leto bomo praznovali 130 let obstoja zbora, ki je v vseh teh letih vztrajno deloval v različnih oblikah, kot moški, ženski ali mešani zbor. Petje pa je bilo kontinuirano in danes smo mi tisti, ki to zgodbo

Gostitelj zborovskega koncerta Pozdrav jeseni je bil Komorni zbor ZSM v Monoštru. Pevsko srečanje je potekalo med drugim v znamenju 15-letnice delovanja te porabske zasedbe.

Češkem, v Avstriji in na Hrvaškem,« smo izvedeli od dirigenta, ki je poudaril, da je tudi v Sloveniji mlade pevce težko pritegniti v odročnejše kraje. Nastop divaških pevkin in pevcev je očaral prisotne, eden od nepozabnih trenutkov je bilo prav gotovo solo petje novinarko Irene Cunja v pesmi Lastovki v slovo.

Kot zadnja je na oder stopila najstarejša in najbolj znana porabska kulturna skupina, Mešani pevski zbor Avgusta Pavla, ki je od samih začetkov stalni gost vsakoletnih taborov pevskih zborov v Šentvidu pri Stični. Ta skupina je bila prav tako prejemnica priznanja Pro Cultura, izdala pa je več kaset in zgoščenko. Tudi na tokratni nastop so se temeljito pripravili, nam je zaupal zborovodja iz Martinja Ciril Kozar. »Treba je vaditi, kajti kovidni čas nam je marsikaj odtegnil. Na začetku vsake vaje si malce segrejemo glasove, kar traja včasih dlje, drugič pa manj časa. Imamo

pertoar, med drugimi tudi najpomembnejše: porabske ljudske pesmi. Na tokratnem koncertu sicer kakšne domače niso zapeli, smo pa lahko bili priča kakovostni izvedbi dveh slovenskih avtorskih in dveh ljudskih pesmi.

Monoštrski glasbeni dogodek se je končal z veličastnim finalom: trije zbori so skupaj pod taktirko Mateja Penka odpeli slovito pesem Antona Foersterja in Josipa Hašnika z naslovom Pevec. Konferenčno dvorano je napolnil glas blizu petdesetih pevcev. Če pa kdo tistega sobotnega popoldneva ni mogel priti v Slovenski dom, se je lahko v nedeljo udeležil slovenske svete maše v monoštrski baročni cerkvi, kjer je liturgijo pel prav mešani pevski zbor iz Divače. Po obeh dogodkih lahko zatrdimo, da pesem res ne pozna meja. Ali bolje rečeno: slovenska pesem ne pozna meja.

-dm-
foto Silva Eöry

PREKMURJE

ROTO - Pavlinjek

Na tekmovanji za fabriko leta, stero vsakšno leto organizirajo novine Finance, je letos gvnila prekmurska firma ROTO - Pavlinjek. Med tri finaliste sta prišli ške firmi Roletarstvo Medle in Trimo.

ROTO - Pavlinjek je največja firma v mednarodni skupini ROTO, stera ma vseküper osem fabrik v štiri rosagaj: v Sloveniji, Rovački, Srbiji in Makedoniji. V vsej tej fabrikaj má slüžbo več kak 500 lidi, njini produkti pa se odavajo v 55 rosagaj po cejlom svejti. Skupina razvija, pauva in odava komponente iz polimerov za automobile, paversko mehanizacijo, čanakline in e-hranilnike. Pod svojov blagovnov znamkov ROTO rédijo čanakline in katamarane, kajake pa kenune, rezervoare, čistilne aparate, prečiščevalce industrijske vode, program za gračenek in drügo.

Strokovna komisija, stera je vödaberala najbaukše, je v firmi ROTO - Pavlinjek prepoznala konkretne rezultate, štere se dá mejriti tö. Ta fabrika se aktivno spravlva z razvojom nauvi materialov in reciklažo tö. Nauva tehnologija robotizeranoga rotacijskoga litja (robotizált rotációs öntés) pa je pomagala pri tom, ka so fejst zmenjšali nücanje energije in ka majo vekšo produktivnost. Po rečaj direktora Matjaža Pavlinjeka električno robotizerano rotacijsko litje nücajo pri izdelavi produktov vekši serij, pa pri rezervoaraj za bencin na motoraj tö. S tejm, ka so napravili sunčevno elektrarno z nazivnov močjauv (névleges teljesítmény) 485 kWp pa so zmenjšali svoj ogljični odtis (karbonlábnym) za več kak 120 ton ogljikovoga dioksida in dosegili 25-procentno samozadostnost. Na svetešnjom programi, steri je biu v Mengši, je ROTO - Pavlinjek daubo priznanje za trajnostno naravnano firmo tö. Nagrada znamenüje, ka sta za nji fontoškiva zeleni prehod in trajnostni razvoj (fenntartható fejlödés).

Silva Eöry

Predstavitev posthumne pesniške zbirke Ernesta Ružiča

ODHAJANJA

S knjigo Odhajanja sta se izdajatelj, Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija in Društvo za humanistična vprašanja ARGO,

delom se je zasedral tudi v kolektivni kulturni spomin Slovencev v matični domovini, slovenske narodne skupnosti

v tej zbirki, je kompleksna, morda celo nekoliko hermetična. Spričo modernistične metafore, pomenske večplastnosti, intertekstualnih navezav in simboličnosti bralsko potovanje po njej ni lahkoten sprehod, prej zahteven orientacijski pohod, ki nikoli ni kon-

lovitost delibab/privid, kot je naslovil eno svojih osrednjih pesniških knjig. Morda je privid tudi to, da nam bo uspelo dati svojemu bivanju polni smisel,« je pojasnil Franci Just in dodal, da je poezija Ernesta Ružiča prežeta z gotovostjo, »da niso privid naša prizade-

Pesniško zbirko je predstavil urednik Franci Just.

poklonila spominu na svojega dolgoletnega sodelavca Ernesta Ružiča (1941–2020). V imenu obeh izdajateljev sta zbrane na predstavitvi knjige, ki je bila prejšnji teden v Pokrajinski in študijski knjižnici Murska Sobota, pozdravila Marjan Šiftar in Simona Cizar. Potem ko so članice društva Argo (Norma Bale, Simona Cizar, Dragica Haramija, Vesna Radovanovič in Darka Tancer Kajnih) ob spremljavi avtorske glasbe Mateja Končana Kleemarja izvedle prvi del recitala Izlušči besedo z izbranimi pesmimi iz literarne zapuščine Ernesta Ružiča, je urednik pesniške zbirke Franci Just dejal, da avtor ostaja v spominu mnogih: »S svojim novinarskim in literarnim

na Madžarskem in avstrijskem Štajerskem ter gradiščanskih Hrvatov.« Pojasnil je še, da se je Ružičevo leposlovno snovanje in objavlanje, ob štiridesletnem konstantnem novinarskem delu, zgostilo v dveh obdobjih: v letih 1967–1980 in 1997–2018. Na žalost pa mu ni bilo dano, da bi dočakal izid svojih zadnjih dveh literarnih del, knjige memoarske proze Na bregi trnina, ki je izšla leta 2021, in zdaj izdane pesniške zbirke Odhajanja. V njej so zbrane njegove še neobjavljene pesmi, kakor jih je že sam predvidel v osnutku te pesniške zbirke, ter neobjavljene pesmi iz let 2016–2018, na katere je izdajatelja opozoril njegov sin Igor.

»Poezija Ernesta Ružiča, tudi

Na predstavitev knjige je prišlo veliko Ružičevih prijateljev in znancev, pa tudi njegova žena Olga in sin Igor (sedita levo v prvi vrsti).

čan, saj vsako ponovno branje njegovih pesmi razpira nove pomenske odtenke in ponuja nove uvide. Hkrati pa njegova pesniška pokrajina s svojo večpomenskostjo omogoča, da po njej ubiramo različne bralske poti. V svoji poeziji, tudi v tej posthumni pesniški zbirki, Ernest Ružič prisluškuje predvsem tisti največji zagonetki, skrivnosti našega bivanja. Skušša razbrati šepet in razvozlati še nenapisan jezik, s katerim se začenjamo in ki ga ponese mo onkraj. Razpira spoznanje, da so eksistencialna gotovost, trdnost sveta in človekova ce-

vanja, da bi to dosegli, in naša bivanjska iskanja. Ernest Ružič je svoje bivanje osmislil tudi s pesmijo, za katero je verjel, da lahko njen zven preglaši zamolklo bobnenje minljivosti, tako kot v krogotoku življenja in smrti zmeraj vzbrsti življenje. Njegova pesem ni hvalnica in ne budnica, ni psalm in ne balada, predvsem je iskanje. Je pesem za tiste, ki se iščemo in si želimo iskati.«

V pesniški zbirki Odhajanja so objavljene tudi črno-bele fotografije goričke pokrajine, katerih avtor je Niko Prelec.

Besedilo in foto Silva Eöry

ZAHVALA

Slovenijo so v začetki avgusta velki viherge pretresli. Zavolo dosta deža so narasle reke, vode, stera so dosta kvara naredile. Tau je biu cajt, gda smo Slovenci, steri živemo po svejti, vküpprimlili, pa smo vsi, kak smo leko, pomagali lidam, steri so bili v stiski. Poslali smo talige, lopate, vse, ka so nücali za čiščenje. Eni Porabci so sami šli pa pomagali pri pucanji.

Zveza Slovencev na Madžarskem je septembra oprla račun na banki, kama so tisti, steri so mislili, leko gordjali peneze za pomauč.

Radi bi se zavalili vsejm, steri ste na te račun poslali peneze. Vörnikom porabski far, steri ste ofer dali za pomauč. Plebanoši Tibori Tóthi, steri je več kak 400 gezero zbrani forintov djau na te račun. Hvala vsejm drüгим Slovencom, podjetnikom tö, steri ste dali peneze za pomauč.

Zbrali smo 1 milijon forintov, tau smo na srejdí oktaubra prejkposlali v Slovenijo, aj se goponüca za pomauč tistim, steri so škodo meli.

Zveza Slovencev na Madžarskem

Vsisvecovo

V sobi je ladno bilau. Duge kedne je že čakala majstra, ka bi popravo radiator, de je pa eške itak nej na réd prišla. »Eške baukše je na ladnom spati. Ne vidi se mi, če je v sobi sparno, te se samo obračam cejlo nauč,« ji je pravo mauž in dojkapčo posvejt na naučnom omari. V sobi je rejsan ladno bilau, una pa je tisto nauč ranč tak čutila tisto špajnsno, dobro sago. Istina, ka je izo prejkzluftala, vsakši den go prejkzlufta, do večera pa donk vsikdar nutpride tista čüdna, depa poznana saga. Odejvko pa dvej koci si je do nausa gorpotegnila in probala zaspati.

Biu je 1. november, vsisvecovo. Tisti večer sta odišla vö na cintor, v paukmici sta komaj najšla grobe, na razmočenoj, blatnoj zemlej sta se potikala, tak ka sta podpérala eden drügoga. Nej je rada ojdla po graubiškaj, takšoga réda pa nikak nej. Kmica se je že spiščavala. Krepek gesenski vöter jima je šlepko po obrazi. Grobi so prtéče svejtli, sence svejč so duge gratale, kak liki bi pokojni zazovali žive, šteri so némo, s potüldjenimi glavami stapali med kamlami. Mogla sta gorpoiskati njenoga Ato, bohemsoga Ferina, od šteroga je po mišljenji familije samo svojo nauro glavau poerbala, njene stare stariše, šteri so vsikdar skrb meli na njau, vužgati svejčo pri prababici Dédiki, trdoglavoj kalavinskoj ženski, štera se je spravljala ž njauv od njenoga detinstva vse do svoje smrti.

Pod veukim baurom počiva strina Etus, pri staroj mrtvečoj kamri so pokopani Mámika, dejdek Gábor in draga Dédika, pri nogej

bregá babica Giza, kauli njé cejla patija žlate, pauleg dveri pa Ata. No, un je vsikdar šegau emo gučati: »Gda mrgém, dojde, če me

Vsisvecovo je svetek žaliivanja in spominanja. Zové pa nas na tau tö, ka malo poglednemo prejk svojoga končnoga zemelskoga življenja. Pomislimo na tau, ka nas pokojni najdražji čakajo na ednom dalečnjom, dobrom mesti, gde mo je srečali in bili vküper ž njimi na vöke.

samo skaus okno vödejete, vej de pa cintor že cejlak do es sego!« Skor tak se je zgau-dilo tö.

Pri vsakšom grobi je po in-dašnjoj šegi zmolila eden očanaš, samo tak znautra v sebi, vseposedik sta en par minutov z edne nogé na drügo stapala, una je prejksklala rauže, prebidila zaspale svejče, vküppobra-la drauvno smetke. Njena mama pride drügi den tö, tak kak vsakši den, réd na-pravi, drügoga dela po smr-ti svojoga možá tak nema. Nej je rada ojdla po graubiškaj, raj se je spominala na svoje pokojne. Čutila je, ka od vrkaj skrb majo na njau: Dédika drži njeno rokau, Mámika ji gnes tö pomaga pri včenjej, dejdek Gábor go varva pred lagvimi lidami, z Atom pa pigéta dobra vina, kadita cigrejklina pa modrújeta o umetnosti. Največkrat premišlava o Ati, šteri go je pred par lejtami zapüsto. Dostakrat čüti, ka je njegvi düh eške tü. »Deno

je po tobaki in fejst švico.« Zavolo toga je njegvi küš tö malo vlažen biu. Po küšüvanji ž njim se je trbölo pobrisati, de ji je pa nej bilau žau

za tau. »Joj, kak mi fali!« go je smeknilo v želaudec, in se je eške bole potegnila pod odejvko.

V sobi je grtúvalo strašno mrzlo. Drügi den je biu düšen den. Tak se je nutživela v spominanje, ka se je na prvo rogatanje s künje ranč nej genila. Te pa je čisto čüla, ka se vanej nika giba. Stopaji so se približali in odišli dale. Dveri so škrpitale, te se pa na tüoma zaprle. »Vej sva pa doma samo müva, mlajši so vsi indrik,« je v njau vrezalo spoznanje. Čüla je bitje svojoga srcá. Kak liki bi siknila spica, po tistom pa pauk, prasnjenje in néma tüüča. Tista špajnsna, poznana saga je cejlak napunila sobo. »Si büden?« je šaušnila svojoma možej. »Si čüu?« Moški se je ranč nej geno, tak je dau brezglasen valas: »Čüu sem.«

V sobi se je luft že tak raslaldo, ka se jima je sapa vidla. »Nekak odi v künji. Si mali posvejt vužganoga njau? Stavim se, ka nej. Gvüšno

so tau düji. Idi, pa pogledni!« Mauž je končno vužgo posvejt na naučnoj omari in gorstano. Spod posteje je vövzeu edno stolovo nogau, štero je tam držo prauti gaurarom. Svoje pižama lače je skor do šinjeka gorpotegnono in staupo na kmičen gank. Brž, skor na gnauk je gorzakapčo dva posvejta, te pa prilomato nazaj v sobo. »Poj ti tö, sam se ne pokisim vötiti!« Držala sta se eden za drügoga, tak sta šla od spalnice do künje, od edne gombe za posvejt do drüge. Pomalek je cejla kuča v sveklini plavala.

Nindrik je nej bilau ednoga dühá nej. Mauž je eške nika sprobavo pri ednom okni, depa fijanke so tö nej skrivale skišnjava. Vküp sta sela pri künjskom stoli, na šterom so samevale večerne kulise: vino pa mineralna voda. »Glej, večer sem pius té vodé. Gda sem nazajzaproplastičen glaž, je biu malo vküppotisnjeni, zdaj je pa nej. Mejérčki so ga vrazmo potisnili, glas toga sva čüla. Mejérčki so bili!« je mauž od veseldja skor vöskočo s kauže.

Z ležejšov düšov sta se napautila nazaj v spalnico. »Če bi moj Ata tü odo, bi gvüšno nej po vodej sego. Nej je emo takšo návado,« se je smedjala in se v posteli stisnila k možej.

Badva sta že globko spala, gda je edna senca v kmičnoj künji navlaki, nej ka bi koga zbidila, zdignila vinski glaž, ga vugnila, ga na raji nazaj na mesto djala, te pa odišla vö prejk zaprejtoga künjskoga okna. Za sebov je njala dobro sago po tobaki.

(v domanjjo rejč obrno: Dušan Mukič)

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Še dva mejseca

Slovenija še dva mejseca podugša kontrollo na rovačkoj in vogrskoj meji, zato ka te keden pondejlek je dolapretkelo desetdnevno kontrolno obdobje. Med Madžarskov pa Slovenijov več mejni prehodov mamó, depa samo dva vekšiva kontrolerajo, tau sta Pince pa Dolga vas. Sprvoga je tak bilau, ka zavolo toga v Železnoj županiji, na našom tali v Porabji, te mali mejni prehodi se zaprejo pa samo tam de se leko prejkpelalo, gde baude kontrola. Sledkar se je tau spremenilo, pa so oprejtí ostali te mali mejni prehodi, tak ka samo madžarski pa slovenski državljani se leko prejkpelamo. Tau se stalno ne kontrolera, depa večkrat je na prehodi videti kak slovenske tak madžarske policaje. Tau kontrollo na grajncaj je slovenska vlada nutvpelala zavolo bojne, zavolo migrantov pa zavolo toga, ka na več mejstaj v Evropi so migranti napadali lüstvo. Zdjaj se tak kaže, ka je ta kontrola fejst hasnovita, dosta migrantov so zgrabili pa ranč tak tiste tö, steri jim za peneze prejk meje priti pomagajo. Tau so mislili, ka de se zavolo kontrole lüstvo gorporsilo, najbola domanji, depa ranč obratno je gratalo. Sploj je ne mauti, bola so mirni, ka vejo, ka prejk grajnca te čas ne more vsakšo fele lüstvo priti, takši, steri so nevarni za rosag pa lüstvo. Tak se vidi, kak če bi si rosagi, vlade začnile malo premisliti, ka vsakšoga, steri v Evropsko unijo pride, gorprijajo skur brez kontrole. Taljani so tö na znanje dali, ka do na mejni prehodaj med Slovenijov in Italijov cejlo zimau kontrolirali lüstvo.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Urška Klakočar Zupančič ostaja na čelu parlamenta

Po govoricah, da je premier Robert Golob predsednico državnega zbora Urško Klakočar Zupančič pozval k odstopu, je po burni seji sveta največje vladne stranke Gibanje Svoboda Robert Golob javnosti sporočil, da Urška Klakočar Zupančič ostaja predsednica državnega zbora, a se umika z mesta podpredsednice stranke. Na njeno mesto je bila imenovana mlada pomurska poslanka Sara Žibrat. Ravno tako je svet stranke soglasno podprl predlog, da iz stranke izključijo poslanko Mojco Šetinc Pašek in nekdanjega poslanca LMS Roberta Pavšiča, ki je trenutno zaposlen v kabinetu predsednice državnega zbora. Je pa premier po seji stranke tudi dejal, da je zdaj čas, da se preveri uresničevanje koalicijskih zavez in odpre razprava o rekonstrukciji vlade ter delovanju koalicije.

Park izbrisanih

V spomin na skoraj 25.700 pripadnikov nekdanje SFRJ, ki so jih leta 1992 izbrisali iz registra stalnega prebivalstva, je bil v ljubljanskem Centru Rog odprt Park izbrisanih in v njem razgrnjeno spominsko znamenje v obliki črke Č. Po besedah ljubljanskega župana Zorana Jankovića znamenje opozarja na dogodek, ki se ne bi smel nikoli več ponoviti. »Ohranjanje spomina pomeni tudi graditi državljansko hrbtenico družbe in preprečiti, da bi se kaj takega lahko ponovilo. S Parkom izbrisanih in znamenjem v obliki črke Č pa se želimo tudi pokloniti izbrisanim in njihove-mu neumornemu boju in pogumu,« je na prireditvi dejala Nataša Posel, direktorica Amnesty International Slovenije, in vlado v nagovoru pozvala, naj k izbri-su pristopi celovito, naj poskrbi za ohranjanje spomina in naj sprejme zakonodajo, ki bo končno omogočila ureditev stalnega prebivališča tistim izbrisanim, ki to še potrebujejo in želijo.

Dijaki, ki se učijo slovenščino, imajo vsako leto organizirane programe in izlete v okviru programa M. A. J. Septembra smo tako bili v Kanalski dolini, zdaj pa smo šli na Reko. Nekateri so bili že večkrat na tem srečanju, nekateri pa šele prvič in lahko rečemo, da se je res splačalo. Ko smo prispeli, smo se najprej spoznavali in šli v dvorano, kjer smo poslušali predavanje o teoriji juda in njegovih vplivih na osebno rast ter gospodarski uspeh. Predaval nam je Boštjan Fink. Bilo je zelo zanimivo in poučno. Potem smo dobili naročeno kosilo. Po njem smo imeli nekaj prostega časa za počitek, zato smo šli na obalo in bili presenečeni, da voda ni bila mrzla. Dan smo nadaljevali s praktičnim delom, ki je bil prikaz osnov motorike ter varne šole padanja, koordinacije in orientacije/gibanja v prostoru. Zelo smo uživali, postali pa smo utrujeni. Nastanjeni smo bili v hotelu Marina, kjer smo imeli tudi večerjo. Zvečer smo šli na sprehod v mesto, ogledali smo si center

mesta in se družili z udeleženci. Naslednji dan smo se po skupnem zajtrku odpeljali v dvorano šahovskega doma Reka. Na začetku smo poslušali predavanje o šahu in pravilih igre, ki jih je predstavil

Bojan Birk, šahovski mojster in mednarodni šahovski sodnik. Po razlagi smo imeli možnost za tekmovanje v šahu. Tisti, ki so želeli, so tekmovali med sabo, ostali pa so opazovali tekme in se vmes učili pravil. Najboljši so na koncu dobili nagrado. Po kosilu smo se poslovili in odpeljali domov. Zelo dobro smo se počutili in upamo, da bomo še imeli priložnost za podobna srečanja.

Zóra Kiss, Dóra Grebenár in Luca Cserényi

Ka aj baude v domanjoj apotejki?

Domanja apotejka mora takšo vrastvo pa naprave (eszközök) meti, stere gda koli trbej, leko naprejvzememo. Tak nej trbej včasik k padari ali v apotejko titi. Leko povejmo, ka nam je domanja apotejka prva pomauč, če se kaj zgodi. Dobra je za vsakšoga takšo-

ga tő, steri nema nikši beteg. Fontoško go je držati tam, gde gestejo mali mlajši, dojenčki ali kronični betežnicke. Kakšo vrastvo ali naprave aj mamu doma? Vrastvo prauti bolečini, ejkstra za vőzraščene in mlajše. Ranč tak moramo meti vrastvo prauti vročini za mlajše, malo deco. Njim sirup

ali svejčko (kúp) trbej dati. Dobro je, če gestejo doma tablete prauti kašli, pa tablete, stere lajšajo krč (gőrcsoldó), antacid (savlekötő), odvajalno sredstvo (hashajtó) pa tablete prauti driski (hasfogó). Dobro je meti tablete od vitaminov C in D tő.

Skrb mejte na tau, aj mlajši vsikdar takšo vrastvo dobijo, ka je za njino starost valon. Vrastvo za vőzraščene ne smejmo dati mlajšom, ka se leko zastrupijo, leko je čemer za nji. Držimo doma dostaféle mazole (kenőcs) prauti alergiji, boleznj v mišicaj (izmok), prauti pikom sumičov in fčel. Zvün

vrastva je dobro, če mamu doma posušene rastline, zelišča, cvejtke lipe, bezga, kamilic in posušeni šipkovec. S toga leko skūjamo čaj, steri pomaga prauti kašli, vročini in pomaga pri prebavi (emésztés).

V domanjoj apotejki ne smejmo faliti povitek, antiseptik za

rane, škarce pa obliž tő nej. Diabetiki morajo meti doma merilnik cukra v krvej. Steri majo nejstabilen krvni pritisk (vérnyomás), je dobro, če si kúpijo merilnik krvnoga tlaka. V vsakšoj domanjoj apotejki mora biti termometer. Domanjo apotejko dajmo v edno škatülo, stera aj bau pre-

gledna, ka bi nam nej trbőlo dosta iskati. Dajmo go na takšo mesto, gde mali mlajši ne morejo cūjpriti.

Vrastvo trbejvčási prejkpogledniti, skrb meti na datum veljavnosti. Če so že dojpretekla, je nej slobaudno v smetke ličiti, nesite je nazaj v apotejko,

tam je vam prejkvzemejo. Baukše bi bilau, če bi nigdar nej trbőlo nücati vrastvo, depa če de ga samo gnauk trbőlo, te aj ga leko naprejvzememo, se doma vračimo. Če nede baukše, se ne ozdravite, za trajno ozdravitev idite k padari.

Margit Čuk

Hugo Mujica, *Lud Literatura*, 2020

OD VSEGA DEŽJA SVETA

V zbirki *Od vsega dežja sveta*, ki je v izvirniku izšla leta 2008, argentinski pisatelj Hugo Mujica s posebno poetiko, ki izhaja iz njegove »poezije tišine«, preigrava motive samote in skrivnostnosti intimnega sveta slehernika.

V kratkih zgodbah se Mujica na svoj način, se pravi čim tiše, s kar najmanj komentiranja, dotika bistvenih življenjskih

zapoje in zaziblje rojstvo in odprtje sleherne cvetke.

Z minevanjem dni in noči, z minevanjem vsega, razen valujoče melodije, ki ni potihnila, je glasba postajala čedalje nežnejša, kot da bi se uglaševala z nezaznavnim odpiranjem češnje na vrtu.«

Zgodbe variirajo motiv tišine, ki se pojavlja v različnih pomenskih odtenkih. Kdor ji zna

resnično prisluhniti, zasluši šepet o najglobljih skrivnostih sveta in lastnega srca.

Tako v nadaljevanju zgodbe pravi: »Takšna je bila popolnost glasbe, ko se je ni več slišalo. Nežna, kot tedaj, ko je glasba tista, ki zveni, in ne glasbila, kot tedaj, ko se prilagaja času, ko čas počiva v svojem lastnem času: ko preneha teči. Takšna negibnost časa, ko je cesar umrl.

Njegov naslednik je ukazal, naj med počasnim pogrebom njegovega predhodnika še naprej igrajo taisto glasbo. Glasbo, ki je tako tiha, da jo lahko slišiš samo v tišini, za katero se zdi, da je le vetrič, ki se drgne ob češnje. Taisto nežno glasbo, od katere lepote je cesar umrl.«

vprišani: smisla, spomina, svobode, domišljije, samote, odprtosti za drugo, razuma in tega, ali iz strahu poskušamo življenje obvladovati ali pa mu, nasprotno, pustimo, da nas živi. V svojih zgodbah razmišlja o svetu in življenju v njem, o vzgibih srca, o dobroti in krutosti, veliko o glasbi in predvsem o samoti. In čeprav se teme zdijo temačne, nas skozi zgodbe začne prevevati svetlost. Razlog za to so morda avtorjeve poetične besede, ki kar vabijo k branju. Med drugim piše: »Pripovedujejo, da je stari cesar kar najbolj oddaljenih dežel, takoj ko so prve ptice začele napovedovati prihod pomladi, ukazal, naj z glasbo pospremijo odpiranje cvetov na prastari češnji, ki je rasla v središču njegovega brezmejnega vrta. Takoj so poslali sle v vse vasi in najbolj odmaknjene dežele: po zaslugi hitrosti podložnika, ki teče hitreje kot čas, ki ga pušča za sabo, je bil orkester nared še pred pomladjo. Pripravljen, da

Drugi prevladujoči motiv zgodbe je téma zaprte sobe, zaprtega prostora, ki je lahko tesnoba ali pa osvobajajoč, saj je mogoče v njem najti predor, ki vodi globoko vase, pa tudi visoko, blizu tistemu, kar je nad običajno človeško izkušnjo.

O tem spregovori v zgodbi z naslovom Scherzo: »Aplavzi nikoli niso bili kriterij, s katerim bi meril kakovost svojih nastopov, meril jih je, to pa, s tišino, v katero mu je uspelo potopiti občinstvo med svojimi koncerti. To je bil njegov kriterij, to je bil njegov užitek.«

Za literarne sladokusce!

*Pripravila Jana Balažič,
Pokrajinska in študijska
knjižnica Murska Sobota*

Pod Srebrnim brejgom ...

... se je leta 1935 v Ljubljani veuki evharistični kongres godiu. Za njega so nauvi objekt napravili, njegvi oča je veuki arhitekt Jože Plečnik. Na Plečnikovom štadionu se je 120.000 ljudi vküper najšlo. Po tom so ga tadale zidali, pejneci pa so znauva nej bili, komaj po drügoj veukoj bojni so štadion zgotovili. Znautra objektov za atletiko so travo za nogomet napravili. Nogometni klub Olimpija iz Ljubljane je na njej labdo brso v suverenoj Sloveniji pa eške njena reprezentanca (válogatott) tö. Tak je vse do leta 2004 bilau, štadion so nej renoverali, ga za bole modernoga napravili. Reprezentanca je na njem več nej smela špilati, Olimpija je leta 2008 vö s štadiona odišla. Od tisti časov se rodag pa varaš Ljubljana spitavata, ka aj s štadionom delata. Za toga volo tö, ka za kulturni spomenik 1. kategorije valá. Kak se konec korupciji ne more napraviti. Nauva, nej mala afera je vövdarila. Od veuki pejnec gučimo. Pa pri tajoj aferi se znauva z imenom Rok Snežič srečamo. Pri aferaj vsej farb brezi njega skor néde ali pa ovak povödano, aj bi nej šlau. Ta pripovejst dugo keco

Tak gnes Plečnikov štadion vögleda. Oprvim se paperi za rekonstrukcijo najdejo, pa znauva nika fali, štadion pa z leta v leto vse bole na nikoj dé. Nisterni se že šalijo, ka do si na njem pomalek leko drva za zimo delali. Kak vögleda, se ta žalostna pripovejst eške tak brž ne skonča.

má, gda je eške Janez Janša premier biu. Na POP teveni so vödali, nekak je s kamerov gor djemau, kak ma eden možakar pejneci dava. S tejm aj bi do biznisa na slovenski poštijaj prišo. Vejmo, najvekse investicije se ranč na poštijaj pa železnicaj godijo, milijarde se obračajo. Steri v tau nutpride, preklejto dobro vej prislüžiti. Za 90.000 evronov je šlau, tak novinarage pišejo, steri bi »karta« bili, ka človek cuj k kopanji pride. Snežič že dugo po medijaj rogače. Za toga volo tö, ka je za socialni problem vözglášeni. Od rosaga 300 evronov pomoči dobiva, kaulak pa se z luksuznim autonom vozi. V časi, gda je najbolje cveu, je svetovalec Janše biu. Svetovalec, tau znamenüje, ka ma je tanače davu. Kak vse tau v edno menje dati? Po domanje se toma korupcija pravi. Ja, rejč je nej najbolje domanja, depa, telko se od toga guči, telko toga geste, ka že je domanja gratala. Mlajši do pomalek prva kak mama, »korupcija« prajli. Agencija Transparency International je za leto 2022 vödala, kak v 180 rosagaj korupcija vögleda. Slovenija je v vsejm svojom časi najbolje dojspadnola. Na 41. mesti vküper s Češkov pa Italijov stodji. Nej smo za tau v vaši pa naši novinaj Porabje pozvani, ka bi analize delali. Depa, nika donk leko povejmo, ka s tejm vse bole drago se zgotovi. Pejneci, za korupcijo tadane, trbej nindrik nutprinesti. Srebrni brejg od srama je cejli redeči, že skor zridjavi grato. Tau se na listji njegvi drejv lepau leko vidi. Ali pa tau zavolo toga, ka gesen je prišla?

Miki Roš

... DO MADŽARSKE

Za madžarsko vlado varstvo okolja ni politično, temveč praktično vprašanje

Madžarska je v Evropski uniji pod nenehnim pritiskom, da bi zmanjšala energetska odvisnost od Rusije, vendar je ena glavnih ovir za diverzifikacijo prav politika Bruslja, je minuli četrtek v Tbilisiju izjavil minister za zunanje zadeve in trgovino Péter Szijártó. Kot so sporočili z ministrstva za zunanje zadeve in trgovino, je vodja ministrstva na razpravi Forum svilena cesta (Silk Road Forum) dejal, da se Evropska unija srečuje z resnimi izzivi, eden izmed njih je nenehna negotovost oskrbe z energijo od izbruha vojne v Ukrajini in uvedbe bruselskih sankcij. Kot težavo je označil, da EU na to zadevo gleda kot na politično in ne na fizično vprašanje.

Vodja ministrstva je še dejal, da je za zagotavljanje energetske varnosti treba povečati delež jedrske energije neodvisno od zunanjih pritiskov. Poleg tega je treba ohraniti partnerstva z zanesljivimi dobavitelji kljub vsem političnim pritiskom, kavkaško regijo pa vključiti v uvoz obnovljive energije. V zvezi s slednjim je pozdravil sklenitev dogovora, po katerem bo Madžarska v prihodnje lahko uvažala zeleno elektriko iz Azerbajdžana po novem, več kot tisoč kilometrov dolgem podmorskem plinovodu prek Gruzije in Romunije.

Vedno več ljudi dela na Madžarskem

Zaposlovanje na Madžarskem se je septembra povečalo, tako da je število delavcev v državi doseglo nov vrh. Državni statistični urad je med julijem in septembrom naštel 4 milijone 737 tisoč delavcev, kar je nov rekord. Toliko ljudi pred pandemijo sploh ni delalo, kar kaže na to, da je trg dela kljub gospodarskim težavam močan. Če odštejemo javne delavce in tiste, ki delajo za krajši čas v tujini, dobimo 4 milijone 562 tisoč delavcev, kar pomeni, da dobro deluje tudi primarni trg dela. Povečanje zaposlenosti bi predpostavljalo, da se bo stopnja brezposelnosti zmanjšala, vendar ni tako. Med julijem in septembrom je bila povprečna stopnja brezposelnosti 4,1-odstotna, kar je več od 3,6-odstotne, izmerjene v enakem obdobju prejšnjega leta, in kaže na stagnacijo glede na zadnje mesece.

ČE LEKO PLEŠEM

Na konci djeseni, gda so že dnevi bola kratki, deževni pa ladni, se lüstvo vsikdar več v rami zdržava, kak zdaj, tak je tau bilau prvim tō. Razloček je samo telko, ka zdaj mamu televizijo pa računalnik, steri cejli svejt v ižo prineseta nam, če tak škemo. Zavolo toga gnesden že pove-si niške nikam ne odi, vsikši je samo doma. Prvim je nej bilau televizije, dostakrat so še s svejčov svejtli v rami, pa itak so se bola veselo meli, zato ka so se družili, k sausedom odli pa pomagali eden drugoma.

Od te časov, od te dugi djesenski pa zimski večerov

sem spitavo tetico Djausko Margit, po možej Trajber z Varaša.

- *Tetica - ali leko bi pravo sausedica - Margit, ka ste vi prvim takšoga reda v djeseni doma delali, gda je tak rano kmica gratala?*

»Takšoga reda je vanej še bilau delo, najbola smo kukarco löjpali po večeraj. Ka smo mladi bilej, cejla mladina je vse vtjüparprišla. V škednji smo kaulak velkoga tjüpa kukarce sejdli, pa smo pomalek löjpali, pripovedjali pa kakšne norije delali. Gda smo zgotauvili, te smo kakšne pogače ali perece dobili, za piti pa vino ali palinko. Ne vejm, zaka, depa dja sem te palinko nej mogla spiti, kak sem pa starejša gratala, zdaj mi že nikak bola dé. Zdaj sem pa tak, ka mena vino pa sör že nej trbej, ne morem je spiti, nej sta mi dobriva za želaudec. Zdaj če kama dém, če mi ponidijo, te edno kupico palinke spidjem, pa tau mena dobro spadne. Depa samo te, če je dobra palinka, srmak

pokojni ati je doma vsikdar emo dobro palinko. Bila je edna djablan, stera je takše djaboke mejla, ka so nej bile za djesti, depa takšo palinko so dale, ka v krajini nej bilau tak dobre. Tista djablan

Tetica Margit so rade vaule pripovedjali o dugi djesenski pa zimski večerov.

vsikdar mejla, če mraz bejo ali nej, moj ati je vsikdar iz tej djabk redo pa emo doma palinko.»

- *Tau palinko ste vi tō koštavali?*

Držinski kejp

»Sledkar že ja, gda sem iz Varaša nazaj domau odo pomagat starišam. Ati mi je večkrat pravo - prvim kak bi tavō šla delat -, poj, ka edno gutneva. Pa če daš valati ali nej, delo je tō bola šlau. Kak koli je vrauč bilau, če sva palinko pila, sva nikdar nej bila žedniva. Če vino, te še bola, kak če bi nika nej

pila.«

- *Če ste na kakšno veselico šli, tam ste tō palinko pili?*

»Nej, tam sem bola kakšni liker pila, največkrat višnjovoga.«

- *Gda ste takšoga reda kukarco löjpali, te je že zato mrzlo bilau, gda ste tak sejdli, nej?*

»Te smo še mladi bili, nej bilau mrzlo. V lopinji smo sejdli, pa tau je nas segregvalo. Dostakrat, gda smo zgotauvili, te so nas podje zgrabili, pa so nas nadenili z lopinjami, nutra pod štrikaš ali kaput so lopinje stiskali. Takšoga reda smo tak cvilili, ka je vse štrmelo.«

- *Gda ste zgotauvili, te je že kmica bila, nej ste se bojali domau titi?*

»Dja, gda sem mlada bejla, sploj sem se bojala. Zdaj že nej, če trbej še prejk po gauštja, mo üšla vnoči. Vejn zato, ka sem že stara, stara baba pa še vragej nej trbej. Gda sem dekla bejla pa je domau trbelo titi, te so namé vsikdar domau sprejavale Sejroga Irinka pa Trnja-

ški Margit, zato ka smo mi velke padaškinje bile. Mi smo vsikši večer, cejlo nauč smo vtjüper bili, gnauk na ednom brgej, gnauk na drugom brgej smo popejvali.«

- *Ka ste delali pozimi doma, gda je dugi, kmičen večer bejo?*

»Eden k drugomi smo odli

povesi, pripovedjali smo, karte smo špilali pa takšo. V vesi smo meli ednoga fudaša Mlinarnoga Djušina, on je sploj dobro vedo igrati. Dostakrat po večeraj smo vtjüpprišli mladi, takšoga

Margit z možaum pa dvema hčorama

reda smo popejvali pa plesali. Bilau je, ka smo zazranka domau prišli, gda so drügi gorastanili. Dostakrat smo na Števanovo odli kaulak povesi, pa vse ka so se tak pisali, smo s harmonikašom pozdravili. Tau so sploj lejpi časi bilej. Tak koražno pa lepau je bilau, ka tau teba taprajti ne morem, depa tauga gnesden na žalost že nega.«

- *Dosta ste delali pa odli vanej, če je vrauč bilau ali je mraz bejo. Bilau je, ka ste betežni gratali ali našasti? Kak je tau zdaj gnesden?*

»Nikdar nej. Pa te smo še dek-le ranč lače nej meli, samo štromfe. Vejn zato, ka te je še luft tō bola zdravi bejo kak gnesden, pa vse, ka smo djeli, je domanjo bilau, brez čemerov.«

- *Zdaj, gda je covid viruš bejo, nej ste betežni gratali?*

»Njegovoga vraga te nej. Zdaj, letos na sprtolejt sem ga dobila, gda sem v špitalaj bila, ka so me rezali z žučom.

Dja sem te že cejplena bejla, leko ka zavolo toga ali ovak, depa dja sem samo en den mejla malo vročino, namé je nej fejt prijalo. Depa, ka so pri mena v iži bile, še dvej babe na infektologiji, tiste so fejt betežne bile, ranč ne vejm, ka je z njima, njija so na mašin djali.«

- *Gda ste betežni bili, vi ste čutili žmaj pa sago?*

»Vse. Dja sem vsigdar prajla, ka dja ranč nejmam covida, depa test so naredli, pa so tau prajli, ka sem s covidom betežna. Vejš, ka te sem nej bejla betežna, depa postcovid po tistim je dosta bola üši. Vlaske so mi odišli, slaba sem bila, nej sem

čüla, tak kak bi trbelo, pa tau pravijo, ka tau še znauva vse nazajpride.«

- *Večkrat morate vejn palinko koštavati, te leko, ka baukše baude.*

»Vejn leko, ka zavolo toga, ka tū pa tam malo gutnem palinko, tak leko djejm kak vouk. Zazranka štiri žemle zejm pa sir, k tauma so me v špitalaj cujvzeli, zato ka dočas sem dja sir nej marala. Ovak pa vse zejm, kak koli si stjōjam, testau, mesau, prikuho, župo, vse. Edno, ka sem nikdar nej zejla, nej prvim pa nej zdaj, tau so ribe pa gobe. Zato, ka tau je mena takšo, kak če bi požaka v lampe vzela.«

- *Tetica Margit, tau mena povejte, ka je bilau vam najbola veselo, gda je bilau vam najbola veselo v življenji?*

»Te je bilau zamé najbola veselo, gda sem še leko plesala, mena je ples vse. Če leko plešem, te pozabim vse, vse nevaule pa vse boleznici.«

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Po Kopri se šetamo, najstarejše zidine iškemo, aj nam kaj od sebé, od lúdi povejo. Té veuki

ram, pri sterom se oprvim stavimo, čúдно menje nosi. Percauz ma pravi-jo. Kak če bi nam na konci rejči nemški »haus« na vúje prišo. Od níkšne nemške rejči ne pripovejdamo, od držine pa, stera je od slejdnjim v njej živej-la. Rami Perkavš tó pravijo. S tejm smo že malo bole skrak toga prišli, od kec je menje dobila. Od držine Perkavš je bila. Tau nam od toga tó pripovejda, ka so Slovenci srejdí talanski lúdi žive-li. Njino držinsko

menje so v Perkauz vöminili. Perkavševa iža je nindrik po leti 1200 bila zozidana. Od tisti časov nam »bifore« pripovejda-

ra Grčija naprejprinesla pa go gnes poznamo. Demokracija v loži je za odebrane lúdi bila, za

Perkausova iža za edno najbolje staro v Kopri valá. Pa nej samo te, zvekušoga se skauzi čas nej dosta vöminila. Se je pa menje vöminilo. Inda svejta so njej »Tribunal vecchio« prajli. Tumačimo ga leko kak staro sodišče, stara biroviija.

tiste najbolje naprej valon varaške velikaše. Uni so v loži »modrúvali«, prejdnji glavaške pa so njino volau mogli poslušati.

Držinska palača Grisoni v Kopri je sirotišnica gratala. V njej so daum siraute daubile. Tak je v svojom teštamenti grof zapovödo. Po drugoj veukoj bojni je v njej šaula bila, zdaj je restauréрана. V njej je gnes daum za prejk 65 lejt stare.

jo. Bifori bi bole prausno »dup-lansko aukno« prajli. Gnes iža kulturi slúži, v njej galerija živé. Gvúšno je, ka cejla ta starina že dugo tiste funkcije nema, kak jo je inda svejta mejla.

Loža-Loggia

je v sebi seme demokracije no-sila. Nej tisto seme, stero je sta-

S tejm v leto 1186 stauipimo. V njem smo že od slejdnjim bili, gda smo se po indašnjom Kopri šetali. Koper je varaška komuna grato, s tejm so svojo ložo daubili.

Té gotski štiluš, steroga loža v sebi nosi, za edinoga takšoga na Slovenskom valá. Depa, edna pripovejst iz lože donk

mora znauva na den priti. Prejk 400 lejt so v loži lidgé iz držine Grisoni sejdli, svojo volau naprejnosi. Cejla držina Grisoni je v Koper leta 1318 prišla. Tau pa za toga volo, ka je njini prejdjen grof na veuko pri volitvaj v ložo v Benetkaj (Veneciji) noro. Če so v Kopri tó norili, kak so tau doma delali, za gnauk eške ne vejmo. Leko je na tau niške nej gorprišo. Skauzi čas so trnok bogati gratali. Po nekšni računaj daleč najbolje bogati v Kopri pa cejlój Istri so bili. Ženili so se z drugimi bogatimi držinami, erbe so se na kúp dejvale. Francesco Andrea Elio Grisoni je slejden od te stare držine biu, steri je eške v loži sejdo pa se včako toga tó, ka je tau preminaulo. Nauvi politični réd je naprejprišo. Držina pa je za toga volo nika menje bogata nej bila. Gnes bi jim miljarderi prajli. Francesco je zvün vsega v Kopri eške vnauge funkcije emo, žüpan je tó biu. Vse pa se je ranč z njim zgotovilo. Sin pa či sta ma mrla, žena pa malo po oböma mlajšoma. Grof Grisoni je sam austo. Malo prva, kak je za svojo držino na drugi svejt odišo, je cejlo svojo bogastvo raztalo. Zvün vsega je v Kopri špitale dau gor postaviti.

Loža gnes samo eške menje od inda má. V njej že dugo več maudri varašanci Kopra ne sedijo. Spodkar je krčma, više nje pa galerija Loža živé. Prejk od lože najbolje poznana palača stogi.

Pretorska palača

Njeno menje nam od pretora pripovejda. Ta rejč iz latinske »praeire« vöpride. »Tisti, steri najbolje naprej dé« znamenüje. Po tom takšom je »pretor« tisti, steri najvišišo funkcijo na svoji plečaj nosi. Že smo od toga pisali, ka v Kopri je tau podeštat biu. Ranč un je v Pretorskoj palači sejdo, Koper je prejkemo, z njim je ravno. Kak povödano, svojo rejč pri tom so tisti možakarge tó meli, steri so v Loži na svoji staucaj sejdli.

Leta 1347 je küga vövdarila,

do leta 1348 je lúdi vmardjala, skor polonje je je bujla. Beneška republika pa je Kopri pri regulaj pa porcaj nej popuščala. Eške úše, nauve porce jim je naprejprinesla. Koper se je prauti toma zdigno. Gnes toma »Koprski upor« pravimo. Upor, nekakoma se uprejtí, prauti

je žüpanova rezidenca svoje mesto najšla. Cejlo palačo za sebé ne more meti, eške druge organizacije v njej delajo. Kak kakši prst boži pa više vsej eške vsikdar Pravica stodji.

(Kej na 1. strani: Pretorska palača zvekušoga od leta 1447 tak vögleda. Na tom mesti sta

Na mesti te lože je stara loža že prva stala pa delala tó. Leta 1462 so začnili tau ložo delati, stero na fotografiji vidimo. Depa nej cejlo, samo spaudjen tal z arkadami so napravli. Tau je dojšlo. Čas pa s časom svoje prinesé. Leta 1698 so ložo za eno etažo zdignili, takšo go leko gnes vidimo.

postaviti. Depa, nej z rečami, z ognjom pa orožjom so tau napravli. Tak so prvo Pretorsko palačo na nikoj djali tó. Una je

dvej menjšivi palači stali, kauli leta 1250 sta zozidani vi bili. Zgodovina Pretorske palače pa je dosta toga do-

Pravica aj bi skrb mejla, ka se vse po pravici dela, nika se ne nori, se istina vö ne obrača. Takše se ne vidi samo v Kopri. Pravica je trnok poznana. Je pa istina, ka bi vekčrat s tistov sablov leko vsekla, gda ji tau vaga pokaže.

Koper nam má eške dosta za povödati. Kak šegau mamó, tadale mo ga poslušali pa od toga pisali.

za nji Beneško republiko, vse njeno lagvo delo znamenüvala. Koper go je nazaj leta 1381 daubo, za njau pa tau, stera eške gnesden stogi. Leko povejmo, ka nut v njej se tadale varaška politika »tira«. V njej

živejla. Leta 1348 je na tom mesti že prva Pretorska palača bila. Depa, nej ji je bilau dano dugo živeti.)

Miki Roš

PISALI SMO PRED 30. LETJI

V 22. številki časopisa Porabje, stera je vöprišla 4. novembra 1993, je na prvi strani Ernest Ružič piso o obiski porabski Slovencev pri predsedniku slovenskoga rosaga Milani Kučani. »Prav na tretjo obletnico ustanovitve prve narodnostne organizacije, Zveze Slovencev, je potekal pogovor in Ljubljani. V skupini porabskih Slovencev so bili predsednik Zveze Slovencev Jože Hirnök, ravnateljica gornjeseniške osnovne šole Erika Glanz, tamkajšnji župan Martin Ropoš ter glavna in odgovorna urednica Porabja Marijana Sukič. Razen Milana Kučana pa so se s porabskimi Slovenci pogovarjali še državni sekretar za Slovence po svetu in manjšine, dr. Peter Vencelj, predstavnica komisije za mednarodne odnose, svetovalec v uradu za narodnosti Geza Bačič in nekateri drugi. Naštevaje zbranih ni protokolarne narave, marveč želi pokazati tudi na vsebinski okvir pogovora. Predvsem v luči pomena tovrstnih pogovorov za manjšino; ko lahko predstavniki narodnosti brez vseh zadržkov razgrnejo svoje probleme, pa ne zato, da bi se »potožili« predsedniku matične države, marveč zategadelj, da bi se razmere spremenile, se pravi popravile tam, kjer je to najbolj nujno. In, žal, je teh področij v Porabju še zmeraj dosti, nemara mnogo več, kot se zdi na prvi pogled. Še kako velja ta ocena, delimo, za razmere v izobraževanju na vseh področjih in v vseh okoljih. Enako preskromni so rezultati v vrtcih kot v osnovnih šolah, nič boljše ni v gimnaziji in seveda tudi na slovenski katedri visoke učiteljske šole v Sombotelu ne, kajti letos se v prvi letnik ni vpisal niti en porabski ali drugi študent,« je oprvim dojspiso Ernest Ružič in vöpostavo tau tó, ka »proces asimilacije pospešujejo tudi pereče razmere v porabskem gospodarstvu. Ker so podrobnosti znane, velja zapisati, da je težko razumeti ravnanje Slovenije, ki ne najde niti skromnih programov za manjše obrate v Porabju. Sem na nek način sodi tudi prometna povezanost dolga leta zaprtega porabskega območja. Zelo verjetno je, da bosta na osnovi meddržavnih sporazumov kmalu odprta nova prehoda, in sicer na Verici in drugi, v Prosenjakovcih, za katerega si prizadevajo prekmurški Madžari. Načeti je bilo še veliko tem, od dokaj uspešnega dela kulturnih skupin, pa vnovičnega slovenskega bogoslužja na

Gornjem Seniku in drugih. Milan Kučan se je zlasti zavzel za zaustavitev sedanjega procesa asimilacije ali vsaj za njegovo upočasnitev. Ni zanikal vloge in pomena Slovenije pri tem, niti njenih, torej slovenskih obveznosti.«

V rubriki Porabske družine pa je Irena Barber na Gorenjom Seniki gorpoiskala mlado držino Jožina Gyečeka, njegovo ženo Margito, njene stariše pa babico: »Vsi so doma bili. V ganki smo pa

odišla v Števanovce, od tistec je več nej mogla nazaj ojtji. Druga čer je Margit. Ona je že v šauli začnila plesati. Gda je vó s šaule ustanila, te je pa plesala tadala pa je ešče v pevski zbor tü notstanila.« Mladi zakonski par, Joži Gyeček pa njegva žena Margit sta, tak leko povejmo, dobra pelda mladini. Joži! Tvoja mati je Vogrinka. Itak ti plešeš, spejvaš slovenski. Kak je tau? »Tau je istina, ka mi je mati Vogrinka, da sam pa ge tuj gorzraso na Seniki. Meni je tau lejpo

natüma bili, ka je mala Barbara spala, nej bi go radi gorprebüdili. Ona je edno leto stara, ešče rada dosta spi. Gda sam njim prajla, ka bi rada, nej so se branili. Mama Agica je samo telko prajla: »Leko pišeš od mladi, od nas, dapa fejest nas nej trbej valiti. Mi smo takši, kak vsakši drugi v tvojaj vesi.« Agi! Ge se tak spominjam, ka si ti tistoga reda, tak 40 lejt nazaj tü bila članica gorenjeseniškoga pevskega zbora? Tak je? »Tak je. Te je zbor Baba néni dirigerala, stera je tuj na Seniki leranca bila. Lepau je bilau. Rada sam ojdla, tačas sam mogla.« Tak mislim, ka si potejm zatok nigdar nej branila svojoj deci, ka bi ojdli v zbor, v plesno skupino. »Dvej čeri mam, dobro znaš. Agi je starejša, ona je več lejt bila članica zbora. Gda se je oženila, je

pa drago, ka je tuj. Ge strašno rad mam slovensko pesem pa ples. Brez lübezni tau ne moreš opravlati.« Margit, kak si pa ti s tejm? »Ge sam ranč tak, kak Joži. Nej zatok, ka mi je on mauž. Müva obadva sva že kak deca za kulturo bila. Od tistogamau delava tak v plesnoj skupini kak v zbori.« Kak dugo že delata v folklori pa v zbori? »Plešava že blüzi 13 lejt, od toga že deseto leto kak vözraščeni. Spejvava pa že 8 lejt.« Mata malo dejta, eno leto staro. Kak sta pa tau mogla napraviti, ka sta skauz ojdla na probe? Margit če je falila tri ali štirikrat? »Kak sam že pravo, müva strašno radiva mava ples pa pesem. Ovak pa Margit sploj dobre stariše ma. Oni so malo Barbaro že sploj malo pazili, müva sva leko šla na vaje, na nastope,«

pravi Joži. »Sploj velki korajž mava. Ge sam kusta bila, že sam v ausmom mejseci bila, gda je biu eden nastop pa sam plesala. Gvant sam nej mogla redno vküpzakapčiti, de sem je pa nej tam njala. Pri zbori ranč tak. V petek sam ešče na vaji bila, v nedelo sam pa že rodila. Moji stariške so nam dosta pomagali pa nam pomagajo. Ovak bi tau nej mogla včiniti,« pravi Margit. Ka vüva mislita, na Gorenjom Seniki kak dugo de ešče živo slovenski ples, slovenska pesem? Kak dugo baudejo lüde, mladina, steri do tau tadala delali? Joži: »Dostakrat si premišlavam. Zatok pa müva z Margitov sva nej gnauk pa nej dvakrat že nugučavala mladino, aj pridejo, steri za koj majo korajž. Žmetno je. Naša mladina že žmetnejše dé na te programe. Mi, steri smo not v tej skupinaj, smo tü večkrat krivi. Bole je moremo gorprijati, pomagati, steri se na srečo najdejo pa pridejo med nas.« Margit: »Tau od tü shaja, kak do lüde živeli, kakši do pogoji, kakša de politika. Gnes se veselimo, ka plesna skupina je krepka. Nigdar telko članov je nej mejla kak zdaj. Tau bi dobro bilau zdržati. Najti takše, steri za tau ali pa za tisto majo korajž. Ovak tau nede.« Točkar smo tuj v ganki natüma bili, ka je mala Barbara spala. Rada bi go že vidla, zatok ka go poznam. Mama Agi go je večkrat na pevske vaje prinesla. Tak ka smo go mi že notvzeli v zbor. Ka pa Barbara? Ona de rada spejvala ali plesala? Joži: »Po mojom je ona tau že od matere erbala. Malo dejta je, ali čüje, pazi pesem pa ples. Ge dosta plešem z njauv, ona se drži tak, kak edna velka - na moji rokaj. « Margit: »Če v radioni, ali televiziji čüje pesem, vidi ples, tisto ji je drago. Ona tü spejva po svojom, malo svojo tejló ta pa nazaj giba, se veseli.« Ka pa Margitin oče? »Margitin oča se k drügoj stvari razmej. Strašno lejpe stvari zna narediti z lesa. Istina, nej se je včijo tišlarstvo, dapa več zna, kak eden mizar. Vse ka je doma potrejbno, pa ešče dosta dekorativno tü napravi za nas.« Vüпам se, ka te ešče dugo ojdla plesat pa v zbor. Brezi vaja bi obedvej skupine bole srmačke bile, večkrat je pa tak, ka bi brezi vaja ranč nej mogli gorstaupiti. Joži: »Če de mogaúče, tak dugo va ojdla, kak va mogla. Ešče gnauk pa morem prajti, ka brez držinske pomoči je tau nej mogaúče.««

Vküppbrala Silva Eöry

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

				AVTOR: MATAJŽ HLADNIK	PISALO S STENJEM, POLNJENO Z BARVILOM	SMLUČAR: MLEKVIŽ	GLAVNO MESTO: GRČIJE	ITALIJANSKI PEVEC (LAURA NON C'È)	CHUCK NORRIS	TRAGIČNI GRŠAJ: JUNAK	PREHOD ZA PEŠCE
				PREBIVALEC: FRANCIJE							
				PREMIKANJE PO ZRAKU							
				KRAJ PRI KOČEVJU: AKTIVNI JAPONSKI VULKAN				DAVID BOWIE, NEMŠKI PISATELJ (THOMAS)			
POMOČ: ANTIPOD ASO OHEK PIPETA	MANUŠI: KEBER	UMETNIŠKO IME IGRALKE IDE KRAWANJA	AFRIŠKI VELETOK	ŠEPEČ	KONEC MOLITVE POPOLNO NASPREDJE		STANJE BREZ VOJN PO KLJUJ HODIMO		2		
GLAVNO MESTO DR KONGO						DEL KOLE-SARŠKE DIRKE: NASLOV, NAZIV					
MORALNOST	4						LILI: NOVI SAMO-STANSKI OČE		JAMAJSKA PEVKA (GRACE)	NAŠ IGRALEC (PRIMOŽ)	
UMETNIŠKI PLES			1			OTIPAVANJE: PIKA NA KOŽI					
ROBERT REDFORD			KAPALKA AMERIŠKI FILMSKI IGRALEC PERLMAN			6		JAZZ PIANIST: KING COLE	OSKAR KOGOJ: UGANDŠKI DIKTATOR AMIN		
RAZJEDA, ULKUS				MESO DOMAČI PTIC: LILY ALLEN						7	
VINO-SLOVEC			5						8		
DRUGA NAJVEČJA DRŽAVA NA SVETU							POLITIČNI VODITELJ			3	

Končna rešitev:

1	2	3	4	5	6	7	8
---	---	---	---	---	---	---	---

V četrtek 9. novembra zrunkoma v 6:45 si leko na televizijskem programu Duna TV poglednete nauvo oddajo Slovenski utrinkov. Če zamidite, bau oddaja na programi znauvič gnaki den zadvečerka v 13:25 na kanali Duna World.

Magazin leko kisnej vidite na internetnom atrejsi: <https://mediaklikk.hu/musor/slovenski-utrinki/>
Nutzakapčite tevene, mi vas čakamo!

TV SPORED

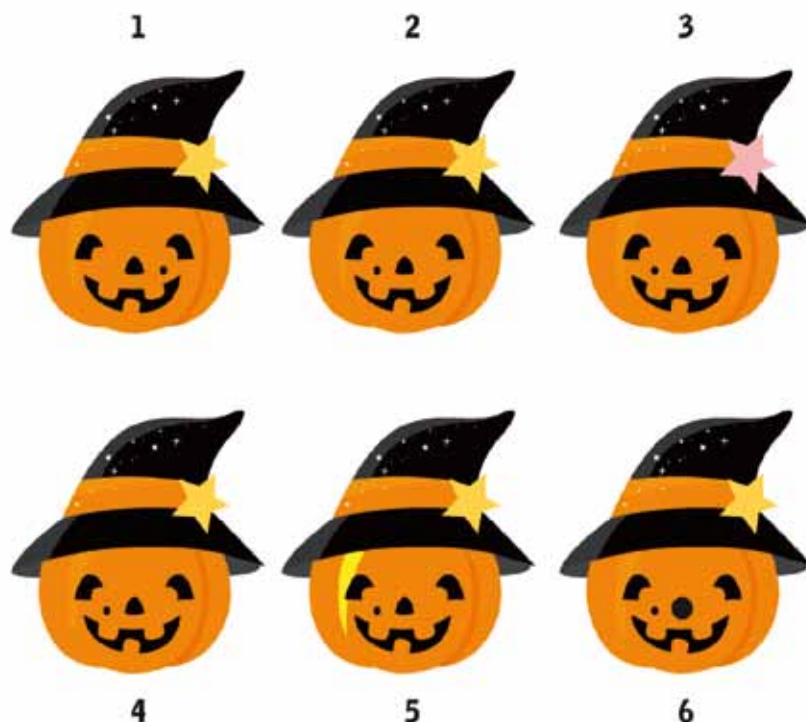
Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan: <https://tvspored.delo.si/>

SUDOKU

					6	2		8
		8	1	7	3			6
			8					7
4		6					2	
			4	3	5			
	7					5		4
8					9			
9			5	4	7	6		
6		5	3					

UGANKA

Samo dve srhljivi buči sta si povsem enaki. Kateri dve?

Vrtec Sakalovci in slovenska skupina Zvezdice

Čas hitro beži in dodobra smo že zakorakali v novo šolsko leto. Slovensko skupino Zvezdice v Monoštru obiskuje 16 otrok, vrtec Sakalovci pa 23 otrok. Otroci v skupinah so stari od tri do šest let.

Oblikovali smo drevo.

viti v slovenskem jeziku, igrali smo se rajalne igre, peli pesmi- ce, rajali ter spoznavali nove prstne igre in deklamacije. Zbujali smo se v hladnejša meglena jutra in opazovali naravo, ki se je počasi prelivala v jesen.

Prek slikovnega materiala smo spoznali značilnosti jeseni ter se skozi slikovni in didaktični material ter raznolike dejavnosti seznanili s slovenskimi izrazi za sadje, zelenjavo in jesenske plodove. Otroci so prisluhnili zgodbi Jabolko avtorice Anje Štefan in zgodbi Debela repa, ki smo jo tudi zaigrali, saj so otroci uživali v igri vlog. Medtem smo

tema so bila jabolka. Tam smo preživeli čudovit in vsebinsko bogat dopoldan.

Telovadili smo tudi z jesenskimi listi in spoznavali jesenske barve: rumeno, oranžno, zeleno, rdečo in rjavo. Peli smo pes-

Izdelali smo bučo.

V mesecu septembru smo se spoznavali z novimi prijatelji in navajali na vrtec. Naučili smo se pozdraviti in predsta-

se pripravljali tudi na naše prvo srečanje vseh porabskih vrtcev na vzorčni kmetiji na Gornjem Seniku. Naša glavna

mice, rajali, se sladkali s sadjem in ustvarjali na temo jesen.

Vzgojiteljica asistentka
Romana Trafela

PRIPRAVILI SO OTROCI

Ježek teka teka.

Jabolko in hruška, lepljenka.

Zelenjavna juha. Adel Szabo, 5 let, vrtec Monošter

Knjiga in razstava o zgodovini šolskega izobraževanja v Lendavi

V DOLNJI LENDAVI SO IMELI ŠOLO ŽE LETA 1544

V Lendavi so s knjigo in razstavo predstavili zgodovino šolskega izobraževanja v tem mestu s poudarkom na srednješolskem izobraževanju. Avtor knjige in potujoče razstave je višji kustos v Galeriji - Muzeju Lendava Zoltan Lendvai Kepe, ki je povedal, da prvi zanesljivi zgodovinski viri o šolstvu v Lendavi in okolici potrjujejo, da je bila »po raziskavah Sandorja Payrja v Dolnji Lendavi leta 1544 ustanovljena šola, ki velja za četrto najstarejšo protestantsko šolo v Prekdonavju. Po rekatolizaciji regije so v

Zgradbo Meščanske šole so zgradili leta 1896 v starem mestnem jedru.
Foto arhiv Galerije - Muzeja Lendava

Dolnji Lendavi delovale rimskokatoliška, kasneje, od leta 1845, judovska in od leta 1908 še evangeličanska ljudska osnovna šola. Slednji sta delovali do leta 1919.«

V 19. in 20. stoletju je bilo šolsko izobraževanje tudi na lendavskem gradu. (Foto arhiv Galerije-Muzeja Lendava)

Leta 1872 je bila ustanovljena Dolnjelendavska državna meščanska deška šola, prva glasbena šola v Lendavi pa je začela delovati leta 1889 v okviru meščanske šole, vendar je bila sredi burnih dogajanj 20. stoletja ukinjena. 70 let kasneje so ustanovili Dvojezično glasbeno šolo Lendava. Meščanska šola, ustanovljena leta 1872, in obrtniška vajeniška šola iz leta 1899 sta bili predhodnici različnih poklicnih in srednjih šol v Lendavi v drugi polovici 20. stoletja. Leta 1945 je nova jugoslovanska oblast ukinila meščanske šole in jih preoblikovala v nižje gimnazije. Med drugo svetovno vojno so na območju Lendave našli nahajališča nafte in jo po vojni začeli intenzivno črpati. Podjetje Izvori nafte Dolnja Lendava je potrebovalo strokovnjake in kvalificirane delavce, zato se je od leta 1947 v Lendavi začelo poklicno izobraževanje tudi na Rudarsko-industrijski šoli.

Jože Gabor

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TOPnet d.o.o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobotica; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB